

dobu neschopnosti k výdělku, způsobené zraněním, avšak má nárok na náhradu další škody zraněním způsobené, když zranění bylo způsobeno ze zlého úmyslu nebo z hrubé neopatrnosti. Takováto další škoda jest škoda, kterou žalobkyně utrpěla tím, že následkem zranění ztratila své služební místo, na kterém by, nebýti zranění, byla zůstala a že, ač se stala k výdělku nezpůsobilou již 10. prosince 1928, nemohla jiného místa jinde nalézt až 16. ledna 1929. Za tuto škodu ručí žalobce podle § 1325 obč. zák., poněvadž jeho jednání bylo hrubě nedbalé, což plyne z toho, že byl odsouzen pro přestupek podle § 335 tr. zák. Bolestné přisouzené odvolacím soudem jest přiměřeno velikosti poranění a jeho následkům.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 22. ledna 1932 R II 858/30. K. Jelínek.

Je-li zjištěno, že šofér, pozorující, že poškozený se obrátil a učinil jako opilý dva kroky do jízdni dráhy, nezmírnil rychlost tak, aby mohl včas zastavit, nelze říci, že způsobenou škodu zavinil toliko poškozený sám.

První stolice uznala, že žalobní nárok jest oprávněný jen jednou třetinou. Odv. soud toto rozhodnutí potvrdil, nejv. soud uznal však žalobní nárok jen jednou pětinou.

Důvody: Že žalovaný R., spatřiv žalobce, zmírnil rychlost na 30 km, předpokládal již první soud. Tomuto předpokladu nevytýkali dovolatelé rozpor se spisy, nemohou tedy tuto vadu vytýkati odvolacímu soudu, když vychází ze stejného předpokladu. Mínění odvolacího soudu, že žalovanému R. kázala prostá opatrnost, aby nestrhl volant do prava, není skutkovým předpokladem, nýbrž úsudkem, jemuž nelze odporovati dovolacím důvodem v § 503 čís. 3 c. ř. s.

Po stránce právní marně se snaží dovolání dovoditi, že počínání žalovaného šoféra odpovídalo jak platným jízdni předpisům, tak i dané situaci. Jest zjištěno, že žalovaný pozoroval, když byl od žalobce asi 100 kroků vzdálen, jak tento znenadání se obrátil a učinil jako opilý 2 kroky do jízdni dráhy. Právem odv. soud z toho zjištění dovozuje, že žalovaný šofér z toho musel usouditi, že má co činiti s chodcem nejistým, který mu může každou chvíli zabočiti do jízdni dráhy a proto jest jeho zavinění spatřovati v tom, že nezmírnil svou rychlost tak, aby byl pánem svého vozidla a mohl včas potřeby kdykoliv zastavit.

Nepodařilo se tedy žalovaným prokázati, že při řádných a věcných opatrnostech ve vedení jízdni silostroje a zacházení s ním škodná událost nemohla býti odvrácena, nebo že byla způsobena výhradním zaviněním poškozeného žalobce.

Není proto ani v tomto směru dovolání, opírající se o § 503 c. ř. s., důvodným. Naproti tomu však právem vytýká napadenému

rozsudku nesprávné právní posouzení v tom směru, že nižší soudy uznaly na zavinění obou stran v poměru 2 : 1. Nižším soudům dlužno přisvědčiti v tom, že větší díl viny na náhodě nutno připočísti žalobci jako poškozenému. K tomu ale dlužno dodati, že zavinění žalobcevo jest velmi značné, neboť nehodu zavinil žalobce hlavně sám svým neopatrným počínáním, kdežto zavinění řidiče auta, spočívající v porušení zvláštních povinností zákonem mu uložených, jest jen nepatrné. S ohledem na to nutno uznati za přiměřené rozdělení zavinění obou stran na nehodě v poměru 4 : 1.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 29. prosince 1932 Rv II 186/32. K. Jelínek.

Předmětem určovací žaloby podle § 228 c. ř. s. nemůže býti žádost za zjištění, že rozsudek jest neúčinný a neplatný, tedy žádost za zjištění skutečnosti právnické pro otázku vymáhání práva důležité.

První stolice žalobě vyhověla. Odvolací soud ji však zamítl. Nejv. soud podanému dovolání nevyhověl.

Důvody: Dovolatel uvádí, že žalobní prosbou se domáhal zjištění právního poměru mezi ním a žalovaným založeného kontumačním rozsudkem a aby bylo na jisto postaveno, že tu není právo plynoucí z toho rozsudku. Tomu názoru však nebyl obsah žalobní prosby přizpůsoben. Neboť nezněla, aby byly určeny nějaké nároky a závazky z toho rozsudku vzniklé a vzájemně příslušející, zejména, aby bylo určeno, že nárok žalovaného z toho rozsudku trvá nebo zanikl, nýbrž, že rozsudek jest neúčinný a neplatný, tedy právnická skutečnost, důležitá pro otázku vymáhání práva. Zjištění takové skutečnosti, i kdyby měla důležitý význam pro jisté právo žalobcevo, nemůže býti předmětem určovací žaloby ve smyslu § 228 c. ř. s., podle něhož může býti žalováno jen na zjištění jsoucnosti nebo nejsoucnosti právního poměru nebo práva a na uznání její nepravosti.

Názor dovolatelův, že žalobní prosba, aby rozsudek ten byl zrušen, jest žalobou na plnění, jest nesprávný. Neboť nežádá, aby žalovaný v té příčině něco vykonal nebo opomenul. Naopak z dalšího doslovu žalobní prosby, že žalovaný jest povinen to uznati, plyne jasně, že i v tomto směru žádal žalobce zjištění skutečnosti, jak nahoře bylo uvedeno. Názor jeho, že odvolací soud v tom směru nevyřídil jeho žalobní prosbu, nesrovnává se s výrokem napadeného rozsudku, podle něhož výslovně i v tomto směru žalobní prosba byla zamítnuta.

Neposoudil tedy odvolací soud věc po stránce právní nesprávně, když žalobu zamítl jakožto nepřipustnou. Při tom jest bez významu, zda žalovaný tvrdil, že žaloba nesměřovala na určení práva a právních poměrů a zda nižší soudy nabyly takového názoru, poněvadž otázku přípustnosti takové žaloby jest posouditi